

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΚ ΛΙΝΤΣ Η

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΚΑΘΕ βράδυ, έπειτα από τὰ μεσάνυχτα ὁ δημοσιογράφος Τσάρλυ Ρίγκλερ πεταγότανε ἀνήσυχος ἀπὸ τὸ κρεβάτι του νοιώθοντας τὸ μυαλό του νὰ γυρίζει. Μὲ διεσταλμένα μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο, μὲ πνιγμένη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἐβλεπε ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ κρυστάλλο τοῦ παραθύρου ἕνα μυστηριώδη ἄγνωστο. Ἦταν ντυμένος σὰν ταξιδιωτῆς κι' ἐρχόταν ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα νὰ τοῦ κτυπήσῃ ἐπίμονα τὸ τζάμι καὶ νὰ τοῦ κἀνὴ νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τσάρλυ ὑπέθεσε ὅτι οἱ συνάδελφοί του ἤθελαν νὰ τοῦ σκαρώσουν, καμμιά ἄσχημη φάρσα. Δὲν ἔδωσε λοιπὸν σημασία σ' αὐτὴν τὴν παράδοξη ἐμφάνισι καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κρεβάτιοῦ του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Μὰ ὁ ἄγνωστος δὲν ἔφευγε. Ἐξακολούθησε νὰ χτυπᾷ διακριτικὰ τὸ τζάμι μὲ μιὰ ἀνεξήγητη ἐπιμονὴ καὶ νὰ τοῦ κἀνὴ νόημα, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ πάῃ μαζὺ του.

— Χίλιοι σατανάδες! ψιθύρισε ὁ Τσάρλυ. Φαίνεται ὅτι ἔπαθα ὑπερκόπωσι καὶ ἀρχισα νὰ βλέπω φαντάσματα.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία σκεπάσθηκε ὡς τὸ κεφάλι μὲ τὰ σκεπάσματα κι' ἄφησε τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο νὰ χτυπᾷ ἐπίμονα τὸ παράθυρο.

Τὸ πρωὶ ὁ Ρίγκλερ ξύπνησε μὲ ἕνα δυνατὸ πονοκέφαλο. Πῆγε στὴν ἐφημερίδα του, ἔγραψε τὸ ρεπορτάζ του κ' ὕστερα τράθηξε νὰ πῆ ἕνα οὔϊσκου μὲ τοὺς φίλους του ἀστυνομικούς. Μὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τοὺς πῆ λέξι γιὰ τὸ φάντασμα του. Ἄλλωστε κανεὶς δὲν θὰ τὸν πίστευε καὶ θὰ διασκεδάζαν μ' αὐτὲς τὶς κουταμάρες του.

Ὁ Τσάρλυ, ὁ πιὸ τολμηρὸς ρεπόρτερ τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ φοβᾷται τὰ φαντάσματα. Κι' ὅπως ἦταν λογικὸς ἔκρινε καλὸ νὰ πάῃ σ' ἕνα γιαντὸ γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ:

— Γιατρέ, τοῦ δήλωσε, κουράζομαι παραπολύ καὶ φοβᾶμαι μήπως αὐτὸ ξεσπάσῃ καμμιά μέρα στὰ νεῦρα μου. Ἦδη ἀρχισα νὰ ἔχω ἀϋπνίες καὶ νὰ βλέπω ἄσχημα δεινείρα.

Ὁ γιαντὸς τὸν ἐξήλασε στὸ μεταλλικὸ τραπέζι του, τὸν κύτταξε προσεχτικὰ, τὸν ἀκροάσθηκε, τὸν βασάνισε μὲ τὰ παράδοξα ἐργαλεῖα του καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ἐκεῖνο πού σου χρειάζεται εἶναι ἕνα καλὸ ποτῆρι οὔϊσκου! Ἄς τὸ πιούμε λοιπὸν στὴ σιδερένια ὑγεία σου καὶ φρόντισε νὰ ξεχάσῃς αὐτὲς τὶς παραξενιές σου!

— Κ' ἡ παραιοσθήσεις μου; ρώτησε ὁ Τσάρλυ.

— Ἐ, αὐτὲς εἶνε ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ φαγητὸ πού τρῶς. Ἄμα θές τὴ νύχτα νὰ κοιμᾷσαι ἥσυχος νὰ πίνῃς μόνο ἕνα καλὸ ποτῆρι γάλα!

Ὁ Τσάρλυ ἔφυγε ἀπὸ τὸν γιαντὸ συλλογισμένος. Δὲν ἐτόλμωσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἀφοῦ ἦταν καλὰ ἐβλεπε ὡστόσο ἐκεῖνο τὸ φάντασμα. Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, γύρισε νηστικὸς στὸ σπίτι του, πῆρε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του τὸ περιστροφὸ του, τὸ γέμισε μὲ ἐννιά σφαῖρες τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του κ' ὕστερα ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του. Μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια παρακολουθοῦσε τὸν οὐθμικὸ κρότο τοῦ ρολοιοῦ καὶ πρόσεχε τοὺς δείκτες του.

— Ἀπόψε θὰ λογαριάσοῦμε, ψιθύρισε μὲ λύσσα! Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι θὰ πληρώσῃς ἄσχημα αὐτὸ τὸ παιγνίδι σου.

Ἔτσι πέρασαν μιά, δύο, τρεῖς ὥρες. Μὲ τὸν δωδέκατο χτύπο τοῦ ρολοιοῦ ὁ Τσάρλυ πῆρε στὰ χέρια του τὸ περιστροφὸ, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ περίμενε τὸν ἐρχομὸ τοῦ φαντάσματος.

Κι' ἀλήθεια αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ. Μὰ ἐκεῖνο πού ἔκανε κατάπληξι στὸν Τσάρλυ ἦταν τὸ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἦταν διαφανὴς σὸν τὸ γυαλὶ καὶ ὅτι μπορούσε νὰ διακρίνῃ μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα του τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ φοβηθῇ λιγάκι μὰ γρήγορα ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του.

Ὁ ἄγνωστος ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον,

ὡστόσο δὲν εἶχε μαντεύσει τί τοῦ προετοίμαζε ὁ τολμηρὸς ρεπόρτερ. Μὲ τὸ συνηθισμένον λοιπὸν μυστηριώδες ὕφος του κτύπησε πάλι ἄργα τὸ κρυστάλλο τοῦ παραθύρου.

Ὁ Ρίγκλερ πρόσεξε ἀκόμη, γιὰ πρώτη φορά, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἡλικιωμένος κι' ὅτι εἶχε ὁμοιότητα μὲ κάποιον πολὺ ἀγαπημένον πρόσωπο. Τὰ μάτια του, τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά του, μοιάζαν ὑπερβολικὰ μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του Νταίζης.

Ἐ, αὐτὸ πειὰ ἦταν πού ἀναστάτωσε τὸν Τσάρλυ καὶ κόντεψε νὰ τὸν τρελλάνῃ. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώνη μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ φάντασμα τὸ σημάδεψε κρυφὰ κι' ἄδειασε πάνω του ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ περιστροφῆ του!

Ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν νάρκη του. Πετᾶσθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο βέβαιος ὅτι θὰ ἐβλεπε σωριασμένον στὸ δρόμον τὸν μυστηριώδη του ἐπισκέπτη. Μὰ ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος! Πάνω στὸ κρυστάλλο μονάχα τοῦ παραθύρου ὑπῆρχαν ἡ ἐννέα τρύπες τῶν σφαιρῶν ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη!

Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ ἐπισκέπτης του ἦταν ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος θὰ εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

Τότε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ὁ Τσάρλυ ἀρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν φόβο. Τώρα ἦταν βέβαιος πειὰ ὅτι εἶχε νὰ κἀνὴ μὲ ἕνα φάντασμα κι' αὐτὸ τὸν ἀνησυχούσε.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριό του ἄλλαξε τὴν ἄλλη μέρα σπίτι. Μὰ κι' ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος τὸν ἀκολουθοῦσε!

Ὁ Τσάρλυ ἀρχισε τότε νὰ κυριεύεται ἀπὸ μιὰ ἀσυνήθιστη νευρικότητα. Μέσα σ' ἕνα μῆνα ἔκανε τὸν γύρον ὅλων τῶν συνοικιῶν τῆς Νέας Ὑόρκης χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ξεγελάσῃ τὸ φάντασμα πού τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ.

Μὰ τὸ πιὸ τραγικὸ ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι εἶχε χάσει τὸ κέφι του γιὰ τὴ δουλειά του, εἶχε γίνῃ κατάχλωμος καὶ ἀσφαλῶς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ἂν ὁ διευθυντῆς του δὲν τὸν λυπόταν καὶ δὲν τοῦ δήλωνε:

— Τσάρλυ, φαίνεται ὅτι ἔχεις κουρασθῇ παραπολύ. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς μιὰ μικρὴ ἄδεια καὶ νὰ πᾶς λίγο νὰ ξεκουρασθῆς σὲ καμμιά ἐξοχί.

Ὁ Ρίγκλερ τὸν εὐχαρίστησε καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Τότε μονάχα σκέφθηκε τὴν ἀγαπημένην του Νταίζην κι' ἐνοιωσε κρυφὴ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν νὰ πάῃ νὰ τὴν συναντήσῃ στὴ Βοστώνη, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη μὲ τὸν πατέρα της.

Καὶ πράγματι, πῆρε τὸ πρῶτον τραῖνο κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴ Νέαν Ὑόρκην θυμωμένος ἕνα στεναγμὸ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸ ἀντριχιαστικὸν κυνηγητὸν τοῦ φαντάσματος.

Ὅταν ἔφθασε στὴ Βοστώνη κι' ἐγκατεστάθηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ἔσπευσε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν ἀγαπημένην του. Ἐκεῖνη, τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς τοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι ἦταν μόνη της στὸ σπίτι γιὰ τὸν πατέρα της ἔλειπε ταξίδι κι' ὅτι τὸν περιμένε γιὰ νὰ πάρουν ἕνα φλυτζάνι τσαΐ.

Ὁ Ρίγκλερ πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Πρῶτη φορά ἡ τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει τόσο πολὺ. Ὅλα τὸν βοηθοῦσαν. Ἀκόμη κι' αὐτὴ ἡ ἀπουσία τοῦ πατέρα τῆς λατρευτῆς του.

Ἐτρεξε λοιπὸν νὰ συναντήσῃ τὴν Νταίζην, νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιάν του καὶ νὰ τὴν γεμίσῃ φιλιὰ. Ἐκεῖνη, ἀφοῦ πέρασαν ἡ πρῶτες συγκινήσεις τῆς συναντήσεώς των τοῦ εἶπε μὲ εὐθυμία:

Καὶ τώρα ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὸ σπίτι μας. Ξέρεις, πρὶν νὰ φύγῃ ὁ πατέρας γιὰ τὸ ταξίδι του βρῆκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ σένα. Καὶ βέβαια δὲν μοῦ ἔδωσε ὀριστικὴ ἀπάντησιν μὰ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ὅταν θὰ γυρίσῃ θὰ τὰ συζητούσαμε πάλι κ' ἴσως νὰ συμφωνοῦσε κι' ἐκεῖνος νὰ σὲ παντρευθῶ.

(Συνέχεια στὴν σελίδα 44)

Τὰ μάτια τοῦ φαντάσματος μοιάζαν μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του Νταίζης.

